

Men jeg vil gerne betone, at naar jeg oppe i det andet høje Ting har kunnet slutte mig til den Affattelse, Lovforslaget her fik, er det for en væsentlig Del begrundet i, at vi her staar overfor en Regel, hvorefter der overalt betales i Rentenydelse 800 Kr. uden Hensyn til, om den vedkommende bor i København, i Købstæderne eller paa Landet. Jeg hævder derfor, at der i dette Lovforslag i Virkeligheden gives en Opfordring til Invaliderne i Retning af at blive i Landkommunerne, ja, endogsaa til at bosætte sig i disse. Jeg kan dog fuldt ud tiltræde den her foreslaaede Ændring.

Med Hensyn til den ærede Ordførers (Hegelund-Lange) Udtalelser om Bestemmelsen i § 5 maa jeg sige, at jeg ikke forstaar, at den Affattelse, som dette Lovforslag har, skulde kunne give Anledning til nogen Tvivl angaaende den Fremgangsmaade, der vil blive fulgt. Jeg mener, det er fuldkommen betryggende, naar der staar, at der skal betales en af Invalidefondens Direktion fastsat Præmie, der beregnes paa et af Ministeren godkendt Grundlag, idet det er ganske klart, at hermed bør der være garanteret de vedkommende, at de ikke kommer til at betale større Præmie, end der kan dække den Rentenydelse, de skal have mellem det 40de og det 62de Aar. Nu har imidlertid Ordføreren fremdraget Spørgsmaalet og rigtigt gjort Rede for, hvorledes Udtalelser og Tvivl er fremkommet i Folketingsudvalget, da dette nu sidst beskæftigede sig med Sagen, og jeg ønsker derfor udtrykkelig at bekræfte, hvad Ordføreren sagde, at det er Mening, at de paagældende ikke skal betale højere Præmier end forsikringsmæssig nødvendigt for at dække netop den Risiko, der er Tale om, nemlig deres Rentenydelse mellem det 40de og 62de Aar.

Jeg kan slutte med at takke Rigsdagen, at takke Udvalgene og at takke Ordførerne for det Samarbejde, der har været for i denne Rigsdagssamling at faa denne store Reform gennemført.

Johannes Lou: Den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, at Landstingets Formand havde grebet ind i den Diskussion, der var ført i Landstinget. Jeg skal dertil sige, at jeg var mig fuldt bevidst, at Formanden greb ind, men naar jeg ikke har blandet Landstingets Formand ind i denne Diskussion, var det for heller ikke at blande Folketingets Formand ind i Diskussionen, thi da Hr. Steincke blev afbrudt af Landstingets Formand, fremsatte

han en Udtalelse, som var af en for Folketingets Formand højst fornærmelig Karakter.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Naar jeg udtalte mig om dette Spørgsmaal før, var det, fordi jeg mente mig forpligtet til, da jeg havde paaheørt Forhandlingerne i det høje Landsting, at gøre opmærksom paa dette Forhold og for udtrykkelig at betone, at det ogsaa forekom mig, at der i Slutningen af det ærede Medlems Udtalelser var en eller anden Vending, der kunde give Indtryk af, at han ikke havde været klar over Forholdet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Det stillede *Ændringsforslag* (se ovenfor)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget, saaledes ændret, (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 101 Stemmer.

Formanden: Det saaledes ændrede Lovforslag vil nu paa ny blive oversendt til Landstinget.

Næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Overbestyrelsen af Statens Sindssygehospitalet m. v.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 1479; Udvalgets Erklæring og Indstilling findes i Tillæg B. Sp. 4217).

Der var ikke stillet *Ændringsforslag*.

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren (Hegelund-Lange): Der er i Landstinget kun vedtaget en enkelt Ændring og en Ændring, som ligger i samme Linie som de i Folketinget vedtagne, idet den gaar ud paa, at ikke alle Sager af sundhedsmæssig Karakter skal forelægges Sundhedsstyrelsen af vedkommende Direktør, men kun de Sager, som fastslaas i vedkommendes af Ministeren udarbejdede Instruks. Denne Ændring gaar i Virkeligheden i samme Retning som de i Folketinget vedtagne, idet den er Udtryk for en Bestræbelse i Retning af, at denne Stilling ikke skal